

יאיר ניצני מרים גבה

חייג, אכלת אותה

הכל התחיל כשהטלפון של הגברת הראשונה חטף קורונה עם מחלות רקע והתחיל לחייג בעצמו לאנשים לא

באחד הבקרים בשבוע שעבר הודיעה לי הגברת הראשונה שמשעה לא בסדר עם הטלפון הנייד שלה, שתפס עצמאות והתחיל לחייג על דעת עצמו לאנשי קשר. "הוא מחייג לי לכל מיני אנשים מרצונו החופשי בפייסטיים, ואני לא יודעת מה לעשות. אתה חייב לעזור לי".

ייתכן ומייד: כבר הרבה זמן אני מנסה להבין איך היא קפצה למסקנה שאני מבין בטלפונים סלולריים ברמת המרובה, כשבמציאות אני לא יודע להבדיל בורג או להבדיל בין מפתח שבדי לחוק הנורבגי. זה לא מפריע לה לפנות אלי כשהמקרה מקפיד מדי, כשהתנור לא עובד, כשהמכונה מקרטעת או כשהנפטליקס נתקע.

ולא שהיא טיפוס חסר אונים מטבעה. היא משוכנעת, למשל, שהיא מומחית לרפואה שלא רואה את פרופ' ברבש ממטר, וזאת למרות שאין לה שום הסמכה בתחום ממוסד שאינו דף הפייסבוק "עפות על תרופות". היא מרשה לעצמה להמליץ לנשים, אורטה סטייל: "שימי קרם בטטה על הפצע ביד, זה תוך שנייה מרפא לך אותו"; "תמרחי שמן זית, זה יבדוק לך את הפנים"; "תאכל כורכומין, יהיו לך פחות גזים (וגם אם יהיו, לא יריחו אותם בגלל הריח של הכורכומין)".

נכון שבניגוד לגברת, אני לא מוריד לטלפון כל אפליקציה של שיעורי התעמלות/דיאטות/מדיטציה/העצמה שנקרית בדרכי. אני משתדל לזכור סיסמאות ולעדכן אותן, וגם מוחך מדי פעם דואר אלקטרוני שהצטבר בתיקית הג'אנק, ובכלל – בזמן שהמייל שלה כולל מוצגים ארכיאולוגיים מהתקופה הפרהיסטורית.

למרות כל אלה, ברגע שעלה חשש לבריאותו של הסלולרי שלה, נרתמתי מייד למבצע ההצלה. הרי אני יודע שבשביל אדם כמוה, להיות בלי טלפון יותר מ־20 דקות זו משימה קשה עד בלתי אפשרית.

משיחות עם מביני עניין הבנתי שהטלפון שלה חטף וירוס, שגם גורם לו להרביק מכשירים נוספים שאיתם הוא מתקשר. בקיצור, הוא קיבל מעין קורונה סלולרית, אף שממש לא מדובר בטלפון סיני. מתברר שמדובר

בתופעה מוכרת: האקרים משועממים, שנאלצו בעל כורחם לשבת בבית במשך כמה ימים, המציאו וירוס חדש שגורם למכשיר שחוטף אותו לצלצל לאנשי הקשר השמורים בו. מי שחוזר אל המתקשר נדבק גם הוא, וכך הלאה, כמו שאומר ברבש – בטור אקספוננציאלי.

כמו שרבים בטוחים שהקורונה מנסה להעביר לנו מסר על צריכה מוגזמת וחזירות קפיטליסטית, שאלתי את עצמי מה מנסה הווירוס הסלולרי להגיד לנו. שהתמכרנו לסלולרי לדי שלנו? שהגזמנו עם הצפייה במסכים? שהתחזרנו עם השימוש באפליקציות? שהפרנו עם השימוש בווייז, והגיע הזמן לחזור לנווט עם מצפן ועם הספר "כל מקום ואתר"? ההמלצות שקיבלתי הורו לי לרדוק את הטלפון מסדר הלהט, מבלי לעשות בו שימוש. אלא שלמכשיר לא פעיל ייקח יומיים להתרוקן מהסוללה שלו, וכדי לזרז עניינים החלטתי פשוט להפעיל את המכשיר במצב צילום וידאו, עד שהסוללה תיגמר.

מיותר לציין שעלה בליבי חשש גדול. לא זו בלבד שמי שהשתלט על הטלפון הפרטי שלנו, עכשיו הוא עוד יכול לראות ולשמוע כל מה שקורה אצלנו בבית. ליתר ביטחון הנחתי את הטלפון בבירור בארון הבגדים החשוך בתקווה למינימום חשיפה, ובהנחה שהאקסן היחיד שהפורץ יוכל לראות שם הוא עש מכרסם חולצה.

אבל החשש מההאקרים ומרליפת הסודות המשפחתיים הכמוסים ביותר (נגיד, זה שהרמתי פרוסה עם ריבה שנפץ לה הפוך על הרצפה והמשכתי לאכול אותה כאילו כלום), לא חלף. התחלתי לשנות את כל הסיסמאות שיש לרעייתי בג'מייל, באפל ובפייסבוק, כשאני מחפש סיסמאות שעוד לא השתמשתי בהן. גיליתי שגם כאן אני לכוזב. אם מישו השתלט על הטלפון, הוא בוודאי יודע לשאוב את כל המספרים הבנאליים של שמות הילדים וימי ההולדת של בני המשפחה, ואם אנסה להיות יצירתי ולהמציא סיסמאות

הנה! זה מתקשר ל"קריצה לא לענות!"

איור: טל לזר

חדשות – כמו משפטים משירים שאני אוהב ("הולכמכא נרונה"), איך אוכזר אותם בעת הצורך ולא אחשוב בטעות שהסיסמה היא בכלל "שעונמראהשלושמתיתכברשמונה"? אם ארשום את הרעיון החדש בטלפון, כמקובל, השורד הסלולרי ימצא אותו. אם אכתוב אותו בפנקס או על דף, איך אוכזר באיזה פנקס כתבתי, ואיפה לעזאזל הדף?

בינתיים, ביקשתי רשות מהגברת הראשונה להציץ בשיחות היוצאות שלה, ומצאתי כמה ממצאים מביכים. מת בר שמדובר בוירוס חסר רחמים. המכשיר צלצל מיוזמתו לאנשים שמוזמן לא שמעו מהגברת, מה שמעמיד אותה בפני דילמה קשה כשהם יחזרו אליה: האם עליה להודות בפניהם שהמכשיר התקשר מעצמו, ולא היא יזמה את השיחה – ואז היא עשויה להעליב אותם כשתבהיר שאין לה שום עניין להיות איתם בקשר; או שתמציא משהו, כאילו באמת חיי פשה אותם – ואז היא תצטרך לנהל שיחת סרק עם אנשים

שאין לה שום רצון להיות איתם בקשר. וזה לא הכל. במובן מסוים, אי ההודעה על כך שיש לך וירוס טלפוני מידבק שקולה לאדם שחזר עכשיו מאיטליה אבל לא סיפר על כך לחברים, והמשיך ללכת לעבודה כאילו כלום.

הווירוס האכזר גם התקשר בשם אשתי למישהי שהיחסים איתה לא הסתיימו באופן ידירתי, מה שמוציא אותה לא משהו, בהתחשב בכך שלפני שבועיים היא סיימה את השיחה ביניהן במשפט "אני לא מתכוונת לדבר איתך יותר בחיים".

ככל שחלף הזמן, התגברו החרדות. התחלתי לחשוש שהפוצים כבר חוגגים לנו על כרטיסי האשראי וחשבונות הבנק, ודמיינתי שהם עושים העברת בעלות על האוטו שלנו ועל הילדות (אולי זה דווקא רעיון לא רע). כדי להימנע מכך, עלו במוחי רעיונות מרחיקי לכת על השמדת המכשיר בפטיש 5 קילו, החלפת זהות, פתיחת דף חדש בפרגוואי והכנסתה של רעייתי לתוכנית להגנת עדים סלולרית.

בינתיים, במסגרת המלחמה בקורונה הסלולרית, לא רק הטלפון נכנס לבדיקה, אלא גם הגברת הראשונה. במשך שעות היא לא יכלה לדבר בטלפון עם אף אחד, לא גלשה באינטרנט, לא שלחה ווטסאפ ולא אינסטגרם. זה דווקא נשמע לי כמו משהו חיובי, עד שגיליתי שבכל הזמן שהתפנה לה, היא רוצה שנעשה כל מיני דברים ביחד. למשל, שנסדר ארונות בבית שלא נפתחו מאז תקופת טלפון החוגה, ושנזרוק ג'אנק. בהמשך צצו בראשה רעיונות מסוכנים כמו סיוע, שיפור, החלפת רהיטים, החלפת סלון והחלפת מטבח, עניינים שעלותם גבוהה בהרבה ממכשיר חדש.

גם אחרי פירמוט, המכשיר המשיך לחגוג על אנשי הקשר ולהתקשר על דעת עצמו לכל מיני בלתי רצויים, כמו ספר שהיא הפסיקה ללכת אליו לטובת ספר אחר (ובדיוק עכשיו חזר לעבוד אחרי הסגר והיה בטוח שהנה "לאסי שבה הביתה"); בעל חברה, שבי זמנו לא הצליח למכור לנו פרגולה; ואפילו האקס המיתולוגי שלה משנות ה־80, שמאז

הספיק להתגרש ולחזור לשוק הפנויים־פנויות. לכולם היא הסבירה שכדאי שיחליפו סיסמאות, ומהה

אחרי ניסיונות בלתי נגמרים, ביטול כרטיסי אשראי והחלפת סיסמאות, התקבלה ההחלטה שחייבים להחליף את המכשיר בחדש, וכך עשינו. חזרנו לשגרת הוטסאפ, האינסטגרם והפייסבוק השקטה, כשכל מה שאני שומע זה רק את תקותי ההקלדה של הגברת הראשונה.

כמעט אף אחד כבר לא צלצל, ואני פתאום הרגשתי בודד ונטוש כמו מסעדה בתקופת הקורונה. חשתי געגוע לשיחות התכופות מהחברים של פעם, גם אם קרו בטעות. ואז עלתה במוחי המחשבה שאולי, כמו הנגיף הזה, גם הווירוס הסלולרי רוצה להגיד לנו משהו על החיים. אולי אלה שהפצו אותו דווקא היו צדיקים, שרק רצו לגרום לנו לחזור ולדבר אחד עם השני. זה או זה, או שהקורונה חירפנה אותי טוטאלית. ●

yairn@israelhayom.co.il